Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΠΟΛΥ

Η ΩΡΑΙΑ ΦΕΡΡΟΝΙΕΡΑ

Δ'.

ΤΟ προηγούμενο φύλλο εἴδαμε ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Φραγκίσκος Α'. κατώρθωσε νὰ γνωρίση τὴν ὡραία Φερρονιέρα, σύζυγο ἤδη τοῦ δικηγόρου Φερρόν, καὶ ἔμεινε καταγοητευμένος ἀπὸ τὴν καλλονή της.

Λίγες μέρες ὕστερ' ἀπὸ τὴν πρώτη τους συνάντησι, ἕνα πρωί, ἐνῶ ὁ μονάρχης περνοῦσε μαζὺ μὲ τὸ ναύαρχο Ἀνεμπὼ ἀπὸ ἕνα διάδρομο τῶν βασιλικῶν ἀνακτόρων πηγαίνοντας στὸ γραφεῖο του, συνάντησε ξαφνικὰ ἕναν ἐμπιστό του αὐλικό.

— Λοιπόν ; τὸν ρώτησε ὁ βασιλεὺς ἀνυπόμονα.

— Ἡ διαταγὲς τῆς ὑμετέρας μεγαλειότητος ἐξετελέσθησαν, ἀπάντησε ὁ αὐλικός. Ὁ ἄνθρωπός μας ἐνήργησε σύμφωνα μὲ τὶς ὑποδείξεις μου καὶ πέτυχε τὴ δουλειά του...

Ὁ Φραγκίσκος χαμογέλασε ἱκανοποιημένα καὶ ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του, ἀκουμπῶντας στὸ μπράτσο τοῦ ναυάρχου.

— Περὶ τίνος πρόκειται, μεγαλειότατε, ἂν ἐπιτρέπετε ; ρώτησε ὁ Ἀνεμπώ.

— Χμ ! ἔκαμε ὁ βασιλεὺς κουνῶντας τὸ δάχτυλό του. Μάντεψέ το ἂν μπορεῖς...

— Δὲν μπορῶ. Τὸ μόνο ποὺ ξέρω εἶνε ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ σᾶς μίλησε ἔχει εἰδικότητα στὰ γυναικεῖα ζητήματα...

— Τὸ βρῆκες. Καὶ γιὰ νὰ σοῦ ἱκανοποιήσω περισσότερο τὴν περιέργεια, πρόκειται περὶ τῆς ὡραίας Φερρονιέρας...

— Ἀ !

— Μάλιστα. Σκέφτηκα ὅτι ἕνα τέτοιο λαμπρὸ διαμάντι δὲν ἔπρεπε νὰ φοριέται σὲ γεροντικὰ δάχτυλα. Τοῦ τὸ πῆρα λοιπὸν τοῦ γέρω Φερρὸν καὶ τὸ βάλα ἐκεῖ ποὺ τοῦ ἀξίζει.

* * *

Ἂς ἔρθουμε τώρα στὴ σειρὰ τῶν γεγονότων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα προεκλήθη ὁ παραπάνω διάλογος.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ δικηγόρος Ζὰν Φερρὸν βρισκόταν κρεββατωμένος μέσα στὸ δωμάτιο ποὺ τοῦ εἶχε χωρισμεύσει ἄλλοτε ὡς νυμφικὸς θάλαμος. Κοντά του καθόταν ὁ καμπούρης γραμματικός του, ὁ Ἀλαὶν Μπριντοῦ καὶ κύτταζε μὲ προσοχὴ καὶ μὲ συμπόνια τὸ πρόσωπο τοῦ κυρίου του ποὺ ἔμοιαζε σὰν κέρινο.

Ἔξαφνα ὁ γηραιὸς δικηγόρος, ποὺ ἐχε μέρες καὶ μέρες ἄρρωστος, ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ κύτταξε γύρω του.

— Τί, μόνος μου εἶμαι δῶ; ρώτησε μὲ ἀδυνατισμένη φωνή. Πῶς βρέθηκα σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι ;...

Ὁ καμπούρης ἐσώπαινε. Φαινόταν σὰν νὰ μὴν ἄκουγε τὰ λόγια τοῦ κυρίου του.

— Λοιπόν, Μπριντοῦ, ἐπανέλαβε ὁ ἄρρωστος, γιατί εἶμαι ἔτσι ;

— Γιατί... γιατί... ψέλλισε ὁ γραμματικός του.

Ἔξαφνα τὰ μάτια τοῦ Φερρὸν ἀνοίχτηκαν ὑπερβολικά, τὰ χείλη του ἄρχισαν νὰ τρέμουν καὶ τὸ στῆθος του ν' ἀνεβοκατεβαίνη κάτω ἀπ' τὰ σκεπάσματα.

— Ἀ, ἄ, θυμοῦμαι !... ψιθύρισε μὲ ἀπόγνωσι.

Καὶ ἀμέσως ἔκλεισε τὰ μάτια του σὰν νἄθελε νὰ διώξη ἀπὸ μπροστά του κάποια τρομερὴ σκηνή.

— Μοῦ τὴν πῆραν, μοῦ τὴν πῆραν ! τραύλισε. Καὶ ἐκείνη μὲ ἐγκατέλειψε μόνη της, γιατί θέλησε νὰ τοὺς ἀκολουθήση... Θεέ μου, τί μαρτύριο ! Ἀλλ' ὄχι ! Θὰ ἐκδικηθῶ !...

Ὁ καμπούρης γραμματεύς του πλησίασε καὶ τοῦ πῆρε τὰ παγωμένα του χέρια μέσα στὰ δικά του.

— Πρέπει νὰ ἡσυχάσετε, κύριέ μου, τοῦ εἶπε. Ὁ γιατρὸς διάταξε ἀπόλυτη ἡσυχία. Τὸ ἀκοῦτε ;

— Νὰ ἡσυχάσω ; βρυχήθηκε ὁ δικηγόρος. Νὰ ἡσυχάσω χωρὶς νὰ ἐκδικηθῶ ;...

— Δὲν μπορεῖτε νὰ ἐκδικηθῆτε ;

— Δὲν μπορῶ ; Ἐγώ ; Μὰ εἶσαι τρελλὸς ἂν τὸ λές μὲ τὰ σωστά σου. Ὅλη μου τὴ ζωὴ σ' αὐτὸ θὰ τὴν ἀφιερώσω. Στὴν ἐκδίκησί μου.

— Δὲν μπορεῖτε νὰ κάνετε τίποτα. Δὲν μπορεῖτε νὰ ἐκδικηθῆτε τὸν ἄνθρωπο ποὺ σᾶς ἄρπαξε τὴ γυναῖκα σας, ἐδῶ καὶ εἰκοσιέξη μέρες... Δὲν μπορεῖτε, φτωχέ μου κύριε...

Ὁ ἄρρωστος ἀνατινάχτηκε.

— Εἰκοσιέξη μέρες ! ἐπανέλαβε ὁ Φερρὸν κατάπληκτος. Πέρασαν εἰκοσιέξη μέρες ἀπὸ τότε ;

— Μάλιστα, κύριε. Ἀπ' τὴ νύχτα ποὺ σᾶς πῆραν τὴν Ἰωάννα πέρασαν εἰκοσιέξη μέρες ἀκριβῶς.

— Καλά, καὶ γιατί δὲν μπορῶ νὰ ἐκδικηθῶ ;

— Γιατί αὐτὸς ποὺ σᾶς ἄρπαξε τὴ γυναῖκα σας εἶνε...

— Λέγε λοιπόν. τί εἶνε ;

— Εἶνε πολὺ δυνατός...

— Τὸν ἔμαθες ; Τὸν γνωρίζεις ;

— Δυστυχῶς κατώρθωσα νὰ πληροφορηθῶ ποιὸς εἶνε...

— Ποιὸς εἶνε ;

Ὁ Μπριντοῦ ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὸν ἄρρωστο καὶ τοῦ ψιθύρισε μιὰ λέξι.

Ὁ δικηγόρος κινήθηκε σπασμωδικὰ καὶ μιὰ πνιγμένη φωνὴ βγῆκε ἀπὸ τὸ λαρύγγι του.

— Ὁ βασιλεύς, ὁ βασιλεύς !... ψιθύρισε κατασυντριμμένος.

Καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ μικρὴ διακοπὴ ρώτησε :

— Ποιὸς μὲ περιποιήθηκε ὅλες αὐτὲς τὶς ἡμέρες, Μπριντοῦ ;

Ὁ καμπούρης φαινόταν ἀνήσυχος σὰν ἔνοχος.

— Ὁ δόκτωρ Σαπερτί, κύριε... ψιθύρισε.

Ὁ Φερρὸν ἔκαμε μὲ τὸ κεφάλι του μιὰ κίνησι σὰν νὰ ἐπεδοκίμαζε τὴν ἐκλογή.

— Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἐξακολούθησε ὁ Μπριντοῦ, ἡ Γιβόρνη καὶ ἐγὼ δὲν ἀπομακρυνθήκαμε οὔτε μιὰ στιγμὴ ἀπὸ κοντά σας, νύχτα καὶ μέρα... Ὅταν δὲν ἀγρυπνοῦσε ἐκείνη. τὴν ἀντικαθιστοῦσα ἐγώ... Χτυπόσαστε κάθε τόσο καὶ φωνάζατε... Εἴχατε ἀνάγκη...

— Καλά, καλά, διέκοψε ὁ Φερρόν. Θὰ σᾶς θυμηθῶ ἀργότερα ὅλους ὅσοι ἐνδιαφερθήκατε γιὰ μένα. Τώρα διψῶ. Φέρε μου νὰ πιῶ, φίλε μου...

Ὁ καμπούρης ἀνέπνευσε μ' ἀνακούφισι. Ἂν ὁ κύριός του εἶχε ὑπόνοιες ἐναντίον του, δὲν θὰ τὸν ἀποκαλοῦσε φίλο του. Μ' αὐτὴ τὴ λέξι ἔννοιωσε νὰ σηκώνεται ἀπὸ πάνω του ἕνα βουνό.

Σηκώθηκε μὲ προθυμία καὶ ἐξετέλεσε ἀμέσως τὴν παραγγελία τοῦ κυρίου του. Κατόπιν ὁ Φερρὸν τὸν κύτταξε κατάμματα καὶ τὸν ρώτησε :

— Ποῦ εἶνε ; Τὸ ἔμαθες αὐτό ;

Ὁ Μπριντοῦ ἔκαμε πῶς δὲν κατάλαβε κι' ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς ἄφωνος.

— Ἔλα, λέγε, ἐπανέλαβε ὁ Φερρὸν νευρικά. Σὲ ρωτῶ ἂν ξέρεις ποῦ ὡδήγησαν τὴ γυναῖκα μου...

— Ἀ, ναί, ναί, τὸ ξέρω... Τὸ ξέρω γιατί μοῦ τὸ εἶπαν... Μοῦ τὸ εἶπε προχτὲς ὁ φαρμακοποιός, στὸν ὁποῖον εἶχα κάμει λόγο...

— Ποῦ κατοικεῖ, λοιπόν ;

— Στὴν ὁδὸ Ζιλεκέρ, σ' ἕνα λαμπρὸ μέγαρο στολισμένο ἀπὸ ἕναν ὀνομαστὸ ζωγράφο, γενικὸ ἐπόπτη τῶν βασιλικῶν οἰκοδομῶν. Εἶνε ἕνα ἀληθινὸ παλάτι καὶ κόστισε, καθὼς μοῦ εἶπαν...

— Σκασμός ! Ἂν μοῦ ξαναπῆς τέτοιες βλακεῖες θὰ σὲ διώξω...

Ὁ Μπριντοῦ λούφαξε κι' ὁ Φερρὸν ἔκλεισε ἐξαντλημένος τὰ μάτια.

Τὴν ἴδια στιγμὴ μπῆκε μέσα ἡ Γιβόρνη.

— Σσύτ ! τῆς εἶπε ὁ γραμματεύς. Ὁ κύριος θέλει ἡσυχία...

Ὁ κύριός του ὅμως δὲν ἤθελε νὰ ἡσυχάση, ἀλλὰ νὰ σκεφτῆ. Καὶ ἡ πρώτη σκέψι ποὺ ἔκανε ἦταν νὰ ἐκδικηθῆ !

Ἀλλωστε, καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῶν ἕξη ἑβδομάδων ποὺ ἔμεινε ἀκόμα στὸ κρεββάτι, αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη σκέψι του. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπεβράδυνε τὴν ἀνάρρωσί του.

Ὁ δόκτωρ Σαπερτὶ ποὺ τὸν ἐπεσκέπτετο τοῦ ἔλεγε κάθε τόσο :

— Ἀγαπητέ μου, πρόσεχε τὴν καρδιά σου. Γιὰ νὰ γίνης καλὰ πρέπει νὰ λησμονήσης...

Ὁ Φερρὸν ὅμως ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια κουνοῦσε τὸ κεφάλι του σὰν νἄλεγε :

— Ἂν εἶν' ἔτσι, γιατρέ μου, ποτὲ δὲν θὰ γίνω καλά, γιατί ποτὲ δὲν θὰ μπορέσω νὰ ξεχάσω !...

Ἐπὶ τέλους ἔλαβε τὴν ἄδεια νὰ σηκωθῆ καὶ κατὰ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς ἔκαμε ἕναν μικρὸ περίπατο ἐκεῖ κοντά, βοηθούμενος ἀπὸ τὸν γραμματέα του.

* * *

Ἕνας μῆνας πέρασε ἀκόμα. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ὁ ἔρωτας τοῦ Φερρὸν πρὸς τὴν λατρευτή του γυναῖκα ὑποχώρησε καὶ ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ τὸ μῖσος, ἕνα μῖσος

Φραγκίσκος Α', ὁ ἀπαγωγεὺς τῆς Φερρονιέρας.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ANDRÉ DE LORDE

Η ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΗ

(Στὴ σάλα ἑνὸς νοσοκομείου. Ἡ ἄρρωστες εἶνε πλαγιασμένες στὰ κρεββάτια τους).

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΑΡΙΑ, 58 ἐτῶν, ἄρρωστη. ΕΛΕΝΗ, 60 ἐτῶν, ἄρρωστη. ΚΑΡΟΛΟΣ, γυιὸς τῆς Ἑλένης, 30 ἐτῶν. Μιὰ νοσοκόμα.

ΕΛΕΝΗ, *(βλέποντας τὸν Κάρολο νὰ μπαίνη ἀνασηκώνεται στὸ κρεββάτι της).*— Ἤρθες Κάρολε, παιδί μου !...

ΚΑΡΟΛΟΣ.— Ἤρθα, μητέρα. Εἶσαι καλά ;

ΕΛΕΝΗ.— Σὲ περίμενα τόσες μέρες. Γιατί ἄργησες νἀρθῆς ; *(Φιλιοῦνται).*

ΚΑΡΟΛΟΣ.— Ἄργησα, γιατί ἔλειπα στὸ ψάρεμμα. Καὶ ξέρεις ; Κέρδισα ἀπ' τὰ ψάρια ποὺ πιασα ἀρκετά. Κέρδισα τόσα, ὥστε μπορῶ τώρα ν' ἀγοράσω μιὰ βάρκα καὶ νὰ ψαρεύω γιὰ δικό μου λογαριασμό.

ΕΛΕΝΗ.— Καλό μου παιδί !

ΚΑΡΟΛΟΣ.— Σώπα, σώπα, μητέρα. Θέλω μόνον νὰ εἶσαι καλά. Ἀκοῦς ;

ΕΛΕΝΗ.— Εἶμαι καλύτερα, παιδί μου. Καὶ τώρα ποὺ ἦρθες ἐσύ, θὰ γίνω ἀκόμα πιὸ καλά.

ΚΑΡΟΛΟΣ.— Ρώτησα πρὸ ὀλίγου τὸ γιατρὸ καὶ μοῦ εἶπε ὅτι πᾶς πολὺ καλύτερα. Πές μου ἀκόμα. Εἶσαι εὐχαριστημένη ἐδῶ ; Σὲ περιποιοῦνται πάντα ;

ΕΛΕΝΗ.— Χρυσό μου παιδί... Δὲν ξέρεις πόσο ὑπέφερα... Ἄχ, εἶνε τρομερὸ νὰ νοιώθης ὅτι πεθαίνεις μακρυὰ ἀπὸ κάθε δικό σου, ἀνάμεσα σὲ ξένους. Καὶ μέσα στὴν ἀγωνία μου σκεφτόμουνα ἐσένα, μόνο ἐσένα. Ἔλεγα μὲ τὸ νοῦ μου : «Εἶνε μακρυά... Θ' ἀργήση πολὺ νὰ γυρίση... Ὅταν θἄρθῃ, ἐγὼ δὲν θὰ ζῶ. Δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὸν φιλήσω γιὰ τελευταία φορά. Δὲν θὰ τὸν ξαναΐδῶ πειὰ τὸν Κάρολό μο, δὲν θὰ μοῦ κλείση ὁ γυιός μου τὰ μάτια.

ΚΑΡΟΛΟΣ.— Καϋμένη μητερούλα ! Κι' ἐγὼ τί θὰ γενόμουν χωρὶς ἐσένα !

ΕΛΕΝΗ.— Ὁ Θεὸς κι' ἡ Παναγία μᾶς λυπήθηκε, παιδί μου. Γι' αὐτὸ μόλις βγῶ ἀπὸ δῶ, θὰ πάω ν' ἀνάψω μιὰ μεγάλη λαμπάδα στὴν Παναγία.

ΚΑΡΟΛΟΣ.— Ὁ γιατρὸς μοῦ εἶπε ὅτι δὲν θὰ σὲ κρατήσουν περισσότερο ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα ἐδῶ. Θὰ σὲ πάρω λοιπὸν νὰ πᾶμε πάλι στὴν πατρίδα μας, στὸ χωριό μας. Θὰ πᾶμε νὰ ξαναρχίσουμε πάλι τὴν πρώτη μας ζωή.

ΕΛΕΝΗ.— Καὶ τώρα ποὺ πᾶνε καλὰ ἡ δουλειές σου, θὰ μπορέσης καὶ νὰ παντρευτῆς.

ΚΑΡΟΛΟΣ.— Ὤ, μητέρα... Ἔχω ἀκόμα καιρὸ γιὰ νὰ τὸ σκεφτῶ αὐτό.

ΕΛΕΝΗ.— Ὅταν κινδύνευα σκεφτόμουνα : «Ἂν ἦταν παντρεμμένος ὁ Κάρολος δὲν θὰ ἔμενε τώρα μόνος, θὰ τὸν παρηγοροῦσαν ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του.

ΚΑΡΟΛΟΣ.— Ὄχι, μητέρα, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ σ' ἀντικαταστήση ἐσένα στὸν κόσμο.

ΕΛΕΝΗ.— Καλό μου παιδί... Νὰ ποὺ ὁ Θεὸς δὲν θέλησε ἀκόμα νὰ μᾶς χωρίση. Ἄχ, δὲν ξέρεις τί δυστυχία ὑπάρχει ἐδῶ μέσα. Ἡ περισσότερες ἄρρωστες δὲν ἔχουν κανένα στὸν κόσμο. Βλέπεις ἐκείνη τὴ γρηά, ἐκεῖ ἀντίκρυ στὸ δικό μου κρεββάτι; Ἔχει κ' αὐτὴ ὅπως ἐγώ, ἕνα γυιὸ ποὺ ταξειδεύει μακρυά. Ἀλλὰ δὲν θὰ προφτάση νὰ τὸν ξαναΐδῃ, γιατί θὰ πεθάνη γρήγορα ἡ δυστυχισμένη. Ὅσο εἶχε τὴ δύναμι νὰ μιλάη, ζητοῦσε διαρκῶς τὸ γυιό της. Τὸν ζητοῦσε ἀπὸ τὶς ἄρρωστες, ἀπὸ τὶς νοσοκόμες, ἀπὸ τοὺς γιατρούς. Φώναζε : —«Ποῦ εἶνε τὸ παιδί μου ; Ποῦ εἶνε ; Δὲν θἄρθῃ ; Γιατί δὲν ἔρχεται ; Τί ἔγινε ; Μὲ ξέχασε ;».

ΚΑΡΟΛΟΣ.— Φτωχὴ γρηά !...

ΕΛΕΝΗ.— Γιὰ νὰ τὴν κάνουν νὰ ἡσυχάση, τῆς εἶπαν ὅτι θὰ ἔρθῃ ἀπόψε τὸ βράδυ στὶς ἕξη. Καὶ αὐτὸ φαίνεται τὴν συγκράτησε στὴ ζωή. Εἶνε τώρα ὀχτὼ μέρες ποὺ δὲν παίρνει οὔτε γάλα καὶ ἔχει διαρκῶς πυρετό. Μὰ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τῆς εἶπαν ὅτι θὰ ἔρθῃ ὁ γυιός της, ἡσύχασε. Καὶ τὸν περιμένει... τὸν περιμένει.. Μ' ἀλλοίμονο !... Ὁ γυιός της δὲ θἄρθῃ. Δὲν μπορεῖ νἄρθῃ. Εἶνε μηχανικὸς σ' ἕνα πλοῖο ποὺ δὲν θὰ φτάση στὴ Χάβρη παρὰ μετὰ τρεῖς μέρες. Κι' ἔτσι ἡ φτωχὴ μάνα δὲν θὰ ξαναΐδῃ ποτὲ τὸ γυιό της.

ΚΑΡΟΛΟΣ.— Πόσο λυπᾶμαι ! Γιὰ σκέψου πόσο θὰ ὑποφέρη ὁ καϋμένος ὁ γυιός της, ὅταν θἄρθῃ καὶ δὲν θἄβρῃ τὴ μανούλα του...

(Ἀκούγεται ἕνα μεγάλο ρολοϊ νὰ χτυπάη δυνατὰ ἕξη φορές).

ΕΛΕΝΗ.— Ἔξ ἡ ὥρα ! Πρέπει νὰ φύγης. Τί κρίμα !... Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μείνης περισσότερο.

(Ἄξαφνα, ἡ ἑτοιμοθάνατη γρηὰ στὸ ἀντικρυνὸ κρεββάτι ἀνασηκώνεται κι' ἀρχίζει νὰ φωνάζη. Μπαίνει μιὰ νοσοκόμα).

ΕΛΕΝΗ.— Θεέ μου !... Κύτταξε, Κάρολε ! Ἡ γρηὰ Μαρία ἀνασηκώθηκε στὸ κρεββάτι της. Ποῦ τὴ βρῆκε τὴ δύναμι !

ΜΑΡΙΑ, *(μὲ φωνὴ σπαραχτική).*— Ζάν !... Εἶσ' ἐδῶ, παιδί μου ;

(Στὸ ἄκουσμα αὐτῆς τῆς φωνῆς ἡ ἄρρωστες χλωμιάζουν περισσότερο. Ὁ Κάρολος, βαθειὰ συγκινημένος, πάει ἀκόμα πιὸ κοντὰ στὴ μητέρα του).

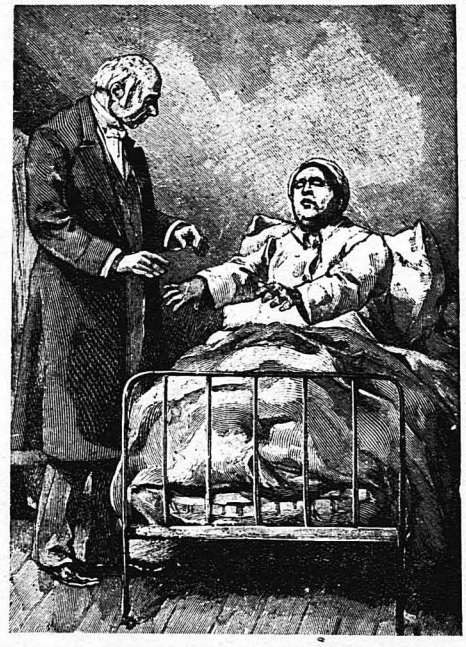

ΓΡΗΑ ΜΑΡΙΑ.— Ποῦ εἶνε τὸ παιδί μου, ποῦ εἶνε ;...

ΕΛΕΝΗ.— Θεέ μου, λυπήσου την !

ΜΑΡΙΑ.— Τὸ παιδί μου εἶν' ἐδῶ... Εἶν' ἐδῶ !... Ἤρθε τώρα μόλις... Ὁ Ζάν.. ὁ μικρός μου Ζάν, ἦρθε !... Ἔλα λοιπόν, ἀγάπη μου... Ἔλα, μονάκριβό μου παιδί... Γρήγορα... Γρήγορα... Πεθαίνω !...

(Ἡ νοσοκόμος πηγαίνει κοντὰ της καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν ἡσυχάση).

ΜΑΡΙΑ, *(καρφώνει τὰ μάτια της τὰ θαμπὰ καὶ θολὰ ἀπ' τὸ πλησίασμα τοῦ θανάτου, πάνω στὸν Κάρολο).*—Σᾶς λέω πὼς εἶνε ἐδῶ... Τὸν βλέπω... Γιατί δὲν τὸν ἀφίνετε νἄρθῃ κοντά μου ;... Ζάν, παιδί μου !... Ζάν, πεθαίνω... πεθαίνω !...

ΚΑΡΟΛΟΣ, *(ἀνατριχιάζοντας).* — Κυττάζει ἐμένα !...

Η ΝΟΣΟΚΟΜΑ, *(σιγανά).*— Μέσα στὴν ἀγωνία της νομίζει πὼς εἴσαστε ὁ γυιός της.

ΜΑΡΙΑ, *(ἁπλώνοντας τὰ χέρια πρὸς τὸν Κάρολο).*— Ζάν !...

ΕΛΕΝΗ, *(στὸ γυιό της).*— Σὲ φωνάζει. Πήγαινε κοντὰ στὸ κρεββάτι της. Ἄφησέ την νὰ νομίζη ὅτι εἶσαι ὁ γυιός της.

Η ΝΟΣΟΚΟΜΑ.— Θὰ κάνετε μιὰ μεγάλη εὐεργεσία, κύριε, ἂν γλυκάνετε τὶς τελευταῖες στιγμὲς αὐτῆς τῆς δυστυχισμένης.

ΕΛΕΝΗ.— Κάνε το γιὰ τὸ χατῆρι μου, γυιέ μου.

(Ὁ Κάρολος σηκώνεται τρέμοντας ἀπὸ συγκίνησι καὶ πλησιάζει στὸ κρεββάτι τῆς ἑτοιμοθάνατης).

Η ΝΟΣΟΚΟΜΑ, *(στὴ γρηὰ Μαρία).*— Ἤρθε ὁ γυιός σας... Νά τος, στέκει πλάϊ σας... Ὁ γυιός σας...

(Τὸ ἀδύνατο σῶμα τῆς ἄρρωστης σκιρτᾶ, τὰ μάτια της ἀνοίγουν διάπλατα καὶ μιὰ λάμψι χαρᾶς τὰ ζωντανεύει γιὰ μιὰ στιγμή. Τὰ χείλη της χαμογελοῦν).

ΜΑΡΙΑ, *(μὲ φωνὴ σβυσμένη).*— Τὸ ἤξερα πὼς θὰ ρχότανε. Ἤμουν βέβαιη ὅτι εἶνε ἐδῶ... Ἔλα, ἔλα πιὸ κοντά μου, μικρό μου... Σκύψε κοντά μου. Φίλησέ με, Ζάν, παιδάκι μου...

Η ΝΟΣΟΚΟΜΑ, *(ἱκετευτικὰ στὸν Κάρολο).*— Μιλῆστε της.

ΚΑΡΟΛΟΣ, *(προσπαθῶντας νὰ συγκρατήση τὰ δάκρυά του).*— Μητέρα !... *(Ἕνας λυγμὸς τὸν πνίγει).*— Εἰμ' ἐγώ, ὁ Ζάν...

ΜΑΡΙΑ, *(μόλις ἀναπνέοντας).*— Φίλησέ με, παιδάκι μου... Φίλησε τὴ γρηὰ μάνα σου ποὺ πεθαίνει...

(Ὁ Κάρολος σκύβει καὶ φιλάει τὸ μέτωπό της. Ἡ ἄρρωστη σὰν νὰ τὴν ἀνάστησε αὐτὸ τὸ φιλί, παίρνει ἄξαφνα ζωή, παίρνει δύναμι κι' ἀνασηκώνεται. Ἁπλώνει τὰ χέρια της κι' ἀγκαλιάζει τὸν Κάρολο. Τὸν σφίγγει ἀπάνω στὸ στῆθος της καὶ ψιθυρίζει ξεψυχισμένα, σβυσμένα) :— Παιδάκι μου, Ζάν, πεθαίνω, πεθαίνω, καλό μου ἀγόρι... Ζάν, πεθαίνω !... *(Τὰ χέρια της παραλύουν καὶ σωριάζεται ξαφνικὰ πάνω στὸ κρεββάτι της).*

Η ΝΟΣΟΚΟΜΑ, *(κάνει τὸ σταυρό της).*— Ξεψύχησε !...

(Ὁ Κάρολος παίρνει τὰ χέρια τῆς πεθαμένης, τὰ σταυρώνει ἀπάνω στὸ στῆθος της καὶ ὕστερα τῆς κλείνει μ' εὐλάβεια τὰ μάτια. Στὸ ἀντικρυνὸ κρεββάτι ἡ Ἑλένη κλαίει μὲ λυγμούς).

Η ΝΟΣΟΚΟΜΑ.— Μὴν κλαῖτε... Πέθανε εὐτυχισμένη. Κυττάτε... Τὰ χείλη της ἀκόμα χαμογελοῦν...

ΑΝΤΡΕ ΝΤΕ ΛΟΡΝΤ

σφοδρό, ἄγριο, ἀχόρταγο.

Ἂν δὲν εἶχε καμμιὰ ἐλπίδα νὰ ξαναποχτήση τὴν Ἰωάννα, δὲν εἶχε ἀπελπιστεῖ ὅμως καὶ γιὰ τὴν ἐκδίκησί του. Καὶ δὲν ἤθελε νὰ τιμωρήση μονάχα αὐτὴ τὴν ἄπιστη, ἀλλὰ ἤθελε νὰ πλήξη καὶ τὸν ἄρπαγά της, τὸν ἐραστή της, τὸν ἀκόλαστο βασιλέα ποὺ ἔκλεβε τὶς γυναῖκες τῶν ὑπηκόων του καὶ ποδοπατοῦσε τὴν τιμή τους.

Ἦταν δὲ τόσο μεγάλο τὸ μῖσος τοῦ Φερρὸν καὶ τόσο ἀποφασιστικὴ ἡ ψυχή του, ὥστε καθὼς θὰ ἰδοῦμε στὸ ἐρχόμενο φύλλο βρῆκε τρόπο νὰ ἐκδικηθῆ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.